

MÉREGTELENÍTŐ

rendkívüli szám vírusjárvány idején

Kedves Barátaim, rokonaim. sorstársaim!

Nagybőjt 4. vasárnapját üljük hamarosan. Úgy, ahogy még soha nem ünnepeltük. Sokan teljes csüggedésbe, reménytelenségbe süppedve. Kilátástalannak megélve a helyzetünket.

Én, mint 73. évemet taposó különösen veszélyeztetett személy, átmenetileg szintén átéltem néhány nagyon nehéz, pánik határán eltelt napot. De nem akartam belehalni, legalább is nem mulasztásból. Nem úgy, hogy legalább nem küzdök az életben maradásomért.

Sok tanulsággal járt ez a néhány, sötétségben töltött nap. Megosztok a terméséből néhány gondolatot.

1/ Mit keresek?

- Bizonyítékokat, hogy saját hitetlenségemet, lanyhaságomat alátámasztva lássam?
- Vagy reményt, hitet, küzdési célokat és eszközöket?

Ott, a pánik határán rá kellett döbennem, hogy küzdenem kell, mert élni akarok. Miért? Mert egy hadsereg tagja vagyok, aki most gyáván letenné a fegyvert? Nem, ezt különösen itt a végén- nem engedhetem meg magamnak. RAJTAM is múlik! Bizonyítékokat kell keresnem, hogy ez a helyes magatartás.

2/ Ha pedig ennyit egy fénysugár hatására megláttam, gyűjtögetni kezdtem az **eszközöket**.

És Isten azonnal küldött kegyelmeket – minden bizonnyal Ő eddig is ezt tette, de én letakartam a fejemet, hogy meg ne lássam, nehogy fel kelljen vennem a mai nap keresztjét.

a/ No lám, ez az első fontos dolog: a MAI NAP!

Mert állandóan előre szaladtam, hagytam, hogy elveszítsem a legfőbb segítséget: a mai nap kegyelmeit.

Hát nem kell nekem tudni és látni az előttem lévő út kanyarulatait, buktatóit. Csak a mai Napot. Mert ehhez kapok muníciót.

b/Hogy tudom ezt megélni? Ha hiszem, hogy még mindig és mindenekfölött ISTEN AZ ÚR.

Hogy is tudtam erről megfeledkezni?

c/ És akkor gyorsan fölelevenítettem a múltam tapasztalatait, azokat a csodás dolgokat, amik velem történtek, amikben akkor megláttam Isten kezének érintéseit.

d/ Tehát nem szabad azokat a bizonygatásokat gyűjtögetnem, amik a reménytelen-emberközpontság talaján teremnek. Ezt azok sugallják, akiknek nincs Istenről saját megtapasztalásuk. Akik nem akarják úgy igazán megismerni Őt.

De én akarom! Ennél jobb lehetőség nincs is, mint most ebben a nehéz helyzetben. A zsidó nép negyven éves pusztai vándorlása is erről szólt. Ott is, biztos nem mindenki volt

pártján az aranyborjú imádásának. Csak kicsi volt a hangjuk. Elnyomták a hangos megadás hangjai.

e/ Lám, ez is egy fénysugár: mindig minden ugyanúgy működik, a Gonosz ugyanúgy kísért minden korban.

S akkor elém került, valaki megosztott egy reménykeltő, realitás talaján álló írást, hogy lezajlik, látható a vége ennek a nehéz helyzetnek.

<https://www.facebook.com/daniel.szakacs/posts/10158300559172009>

Aztán kezembe került egy könyv, amit eddig félretettem. Amiben az író megosztja hitünk nagy titkának megélését, felismerését. Jézus megváltott. A szentmisében olyan eget-földet rengető jelentőségű dolog történik meg, amit ember nem tudna kigondolni. De hogy hallgatom én a szentmisét? Hogy veszek részt rajta? A gondolataim a magunk felszínes embervilágában kalandoznak, kiutakat keresve. De a kiút Ó MAGA!!!!

részlet a könyvből: „A hit nem olyan valami, amit birtokolo, nem statikus jelenség. Olyan, mint a higanycseppek, ha egybe akarom gyűjteni, újra és újra szétfolynak. A hit folyamat, de mindennek előtt kapcsolat két személy, Isten és ember között. Isten adja a hit kegyelmét, és az ember ezt a kegyelmet elfogadhatja, de el is utasíthatja. A hit kegyelme és az ember nyitottsága nem választható el egymástól. Ezért, amikor hitem hiányosságait látom, kitartóan kérnem kell az Urat az apostolokhoz hasonlóan, hogy növelje bennem a hitet.” /Tadeusz Dajczer: Szerető jelenlét/

3/ Ha ezt nagyon mélyen igyekszem megélni minden szentmiseközvetítés alatt, lélekben nem is a templomban, hanem a Golgotán, vagy az Utolsó vacsora termében látva – nos, akkor jöhetnek **emberi kapaszkodók**.

a/ vigyázzak továbbra is magamra, családomra. Nem kell feleslegesen hősködni. Minden megmozdulást megtervezni, maximális előrelátással.

b/ idegrendszerem, immunrendszerem támogatása, hisz most emberileg ez a legfőbb segítőm.

-Beosztva az ételmet, böjtösen, de vitaminosan étkezzek.

-Ki mondta, hogy nem mehetek ki az udvarra, az utcára? Hát annyit sétálhatok, futhatok, bámulhatom az eget, amennyit csak akarom! Csak senkivel fizikálisan ne érintkezzek.

Mert odabent nehéz kibírni. /Ámbár őseink a pincében ennél több napig is ki kellett bírják/

-És az elmémet is táplálhatom: meghallgattam szerdán este a CREDO c. műsort. Kis kikukucskálás mások hite által a magam sötétjéből. Csókai András nem tudja nem mondani bárhol, bármikor azt, amit, AKIT ő megtapasztalt. Elszégyelltem magam, hogy is sülyedhettem olyan mélyre, hogy a sötétnek hatalma legyen felettem? KI innen, gyorsan!.

- Aztán – ez is kegyelem- jön egy-két segélykérő levél onnan, abból a sötétből, ahol én is voltam. S akkor már tudom, életben vagyok. Hisz a SEGÍTÉS az életem. Most így, ezáltal, hogy megosztom a magam útjának tapasztalásait.

4./ Te hol segíthetsz?

Csak kapaszkodj meg jól, aztán nyújtsd a kezéd annak, aki ki szeretne jönni a maga gödréből!!!